

Pagėgių savivaldybės viešoji biblioteka

Poezijos pilnatis

*Pagėgių krašto literatų
kūrybos rinktinė*

2006

UDK

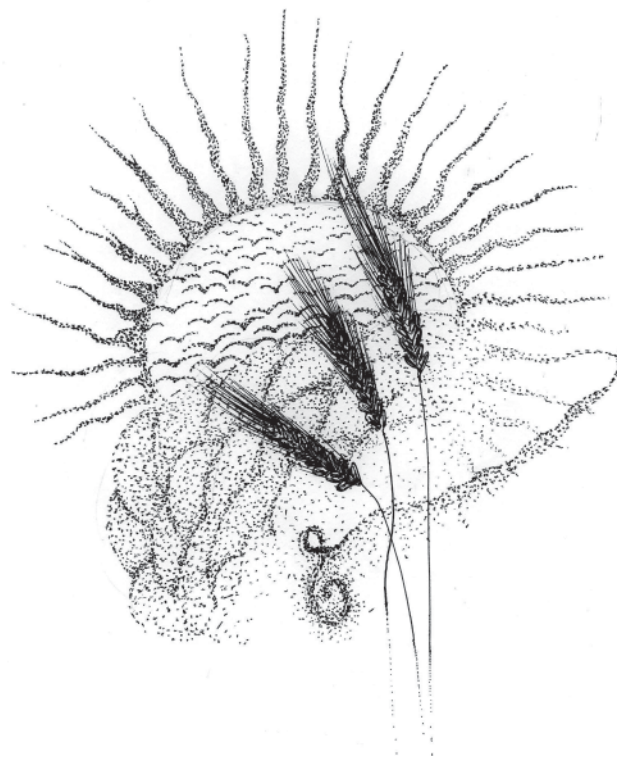
Leidėjas – Pagėgių savivaldybės viešoji biblioteka

Sudarytoja ir redaktorė *Elena Stankevičienė*
Iliustracijų autorė *Ieva Ramanauskaitė*

Dėkojame leidinio rėmėjams:

Lietuvos Respublikos Kultūros ministerijai
Pagėgių savivaldybės administracijai
Kęsto Komsčio paramos ir labdaros fondui
Pagėgių savivaldybės verslininkų asociacijai ir jos
pirmininkui p. Bronislovui Būdvyčiui
Pagėgių kredito unijai

ISBN

Pagėgių kraštas, prigludęs prie žilojo Rambyno ir amžinojo Nemuno, nuo seno garsus savo įstabia kultūra ir istorija, kuri neatsiejama nuo Mažosios Lietuvos istorijos. Jau nuo 13 a. rašytiniuose šaltiniuose minimo Šiaurės Skalvos krašto – Pagėgių – neaplenkė amžių vingiuose vykę didieji įvykiai: kryžiuočių žygiai, žemių praradimai ir skalvių genties užkariavimai, krašto ir jo kultūros nuosmukiai ir klestėjimo laikai. Spaudos draudimo lietuviškais rašmenimis metais (1864–1904 m.) Bitėnuose, Ragainės ir Tilžės spaustuvėse leisti lietuviški leidiniai per Pagėgių kraštą knygnešių keliais keliavo į rytus, į Didžiąją Lietuvą. Po Klaipėdos krašto prijungimo prie Lietuvos (1923 m.), prasidėjo didysis Pagėgių krašto kultūros klestėjimas, kuriame veikė daug ir įvairių visuomeninių švietėjiškų organizacijų, steigėsi švietimo ir kultūros įstaigos, 1937 m. Pagėgiuose įsteigta pirmoji Klaipėdos krašte viešoji biblioteka. Kultūrine ir literatūrine veikla Pagėgių kraštą garsino Vydūnas ir Martynas Jankus, Adomas Brakas ir Enzis Jagomastas, Johanesas Bobrovskis ir Marta Zauniūtė. Pagėgiai, šis nuostabus kraštas ir šiandieną traukia istorikus, mokslininkus, krašto kultūros tyrinėtojus. Apdainuoti poetų Algimanto Mackaus, Birutės Baltrušaitytės, Roberto Keturakio, Pagėgiai žavi mūsų amžininkus, iškiluosius ir ištikimuosius šio krašto mylėtojus, jo kultūros ir istorijos žinovus. Birutė ir Kazimieras Žemguliai, Domas Kaunas, Vacys Bagdonavičius, Silva Pocyte, Audronė Kaukienė, Daiva Kšaniienė, Martynas ir Marija Purvinai, Vytautas Kaltenis, Junona ir Vytenis Almonaičiai, Roza Šikšnienė ir daug daug kitų šio krašto bičiulių pina savo meilės vainiką Pagėgiams ir krašto dvasingajam lopšiui – Bitėnams, Rambynui... Ačiū Jums.

O Tu, mielas Skaitytojau, atvertei nedidelį poezijos tomelį, į kurį suguldėme šių dienų Pagėgių krašto ei-

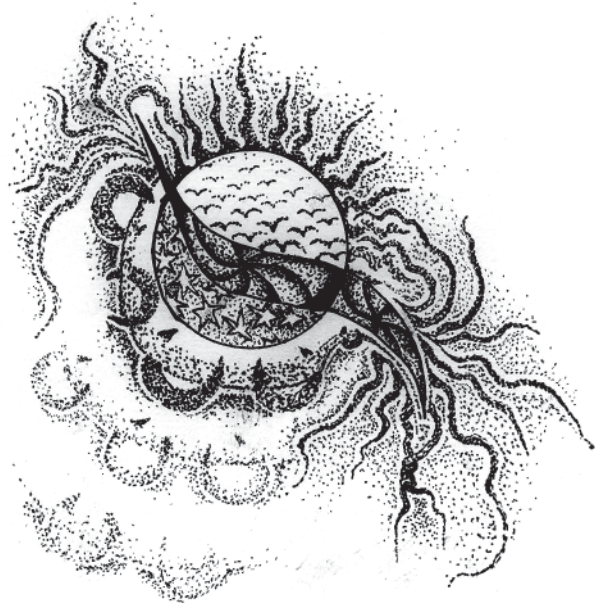
liuotojų posmus, kurie skambėjo tradicinių literatūrinių pavasarėlių „Poezijos pilnatis“ metu.

Pagėgiškių literatų sambūris savo veiklą pradėjo 2003 m. pavasarį, Viešojoje bibliotekoje pristatydami visuomenei aštuonių literatų kūrybą. Per ketverius veiklos metus šis sambūris išaugo iki 20 literatų, arba, kaip jie save vadina „eiliuotojų“, išleistos keturios sambūrio dalyvių knygos, gražiai pristatytos krašto visuomenei, dalyvauta daugelyje poezijos švenčių savame krašte ir svetur, draugaujama su Šilutės, Tauragės, Klaipėdos, Jurbarko literatais.

„Poezijos pilnatis“ – šiuo vardu pavadintas krašto literatų kūrybos tomelis – pirmas ir nuoširdus mėginimas sudėti į vieną rinktinę keliolikos autorių eiles. Čia pristatomi skirtingi autoriai, įvairi poezija ir įvairūs, kartais netikėti ir drąsūs jos raiškos būdai. Jaunystės maksimalizmas čia nėra iššūkis ar akibroktas kūrybinei brandai, kaip ir gyvenime – ir pradedantis pirmuosius kūrybinius žingsnius, ir jau pripažintas, profesionalus kūrėjas – jie greta, kartu. Čia rasi pažįstamą kalbą ir žodį, o ir mintį, girdėtą čia pat, pagausi, gal priglausi, gal iš krašto poetikos šaltinio versmės atsigersi...

Dėkojame visiems autoriams, kurie maloniai leido vartyti savo rankraščius, pasitikėjo mumis, atvirai ir su meile prisidėjo prie šio kuklaus darbelio, dėkojame iliustracijų autorei, Pagėgių vidurinės mokyklos mokinei Ievai Ramanauskaitei, tariame nuoširdų ačiū visiems, padėjusiems pasirodyti šiai knygelei.

Elena Stankevičienė

Lina Ambarcumian

Žemaičių gatvės beržai

*Metų sargais išrinkau jus,
Rymančius gatvėj senoj,
Spindinčius sausio paveiksluose,
Skambančius miesto dainoj.*

*Mano žingsnius beskaičiuojantys
Kas rytą ir vakare,
Tylintys ar aimanuojantys
Vėtroje –
Saugot mane*

*Nuo karšto vasaros būdo,
Nuo trumpo šelmio lietaus
Ir nuo peizažo liūdno.
Tikiuosi, kad nenupjaus...*

Mano gyvenimas,
Tavo gyvenimas.
Baisiai skirtingi,
Nors kartais derinas.

Man reikia saulės,
Tau reikia aukščio,
Aš gaudau giesmę,
Tu gaudai paukštį.

Aš mėgstu skristi,
Tu mėgsti plaukti,
Man noris bėgti,
Tau noris laukti.

Tik veiksmas
Vyksta į vieną pusę,
Į vieną tikslą,
Sukurtą mūsų.

Aš suklumpu –
Tu man ranką paduodi,
Tu pravirksti –
Aš tau širdį paguodžiu.

Tiktai kartu,
Nors ir baisiai skirtingi,
Esame stiprūs mes
Ir laimingi.

Užgavėnės

Tvyro ore blynų kvapas,
Plaikstosi sijonai,
Iš trobos į trobą veržias
Žydai ir čigonai.

Durys kenčia beldimus,
Kanapinis – badą.
Dega Morės ant laužų,
Skrustai irgi dega.

Superkam blogus vaikus,
Išparduodam arklį!
Pardavėjai dyvini
Laido savo gerkles.

Blynai tirpsta burnose,
Šeimininkės sukas,
Dylančios žiemos skvernuos
Užgavėnės supas.

Ryto melodija
Sapną nutraukia.
Gaidys gieda himną
Ir Margė nelaukia,
Švytuodama uodegą
Išlenkia strėnas,
Pro mano pirštus
Bėga čiurkšlėmis
Pienas.

Susišaukia šunys
Iš kaimo į kaimą,
Katytis atpuola,
Pamiršdamas baimę.
Šviežumas rytelio!
Nebnoriu jau miego.
Minu savo kelią,
Jis bėga
Ir bėga.

Pagėgiams

Svaigsta paukščiai
Lapioj tirštoj
Kai bučiuojas
Pagėgiai su saule.
Ir iš kur gi ta meilė
Galvoju
Aptūptam varnų pulko
Miesteliui.

Nepaaiškinsiu –
Meilei preteksto nėra
Aš su paukščiais
Svaigstu nuo pat ryto.
Neskaičiuok mano metų,
Gana,
Tu, raiboji, nevarki,
Gegute.

Šį pavasarį jauną
Sena
Saulės meilė Pagėgiams,
Tyra –
Mano meilė jiems,
Nutapyta.

*Nuo Pagėgių
Lig Obelių
Stovi tūkstantis trobelių.
Ir margų,
Ir be kvadratu,
Ir naujų,
Ir šimto metų.
Bet geriausia
Iš visų
Toj troboj
Kur aš esu.*

*Užverčiu galvą –
Aukštai
Žėri mėlynas skliautas
Dangaus.
Į begalybę pakilt
Atsispyrimo žvalgaus.*

*Leisčiau sparnams šėliot
Po debesų gatves,
Jų labirintai, tikiuos,
Nepaklaidintų manęs.*

*Lėkčiau žvaigždžių paliest
Per juodas beores marias.
Užverstą galvą guldau
Ant tavo peties –
Žvaigždei surast.*

*Man pavasaris atsiuntė žinią,
Ją ant kelio radau baloje.
Išsitempus vasario purvyne
Paskendau
Toj džiugioj žinioje.*

*Jis ateina manęs pasiilgęs,
Aš gyventi be jo negaliu.
Man parnešti jisai pažadėjo
Saulės aukso –
Šiltų spindulių.*

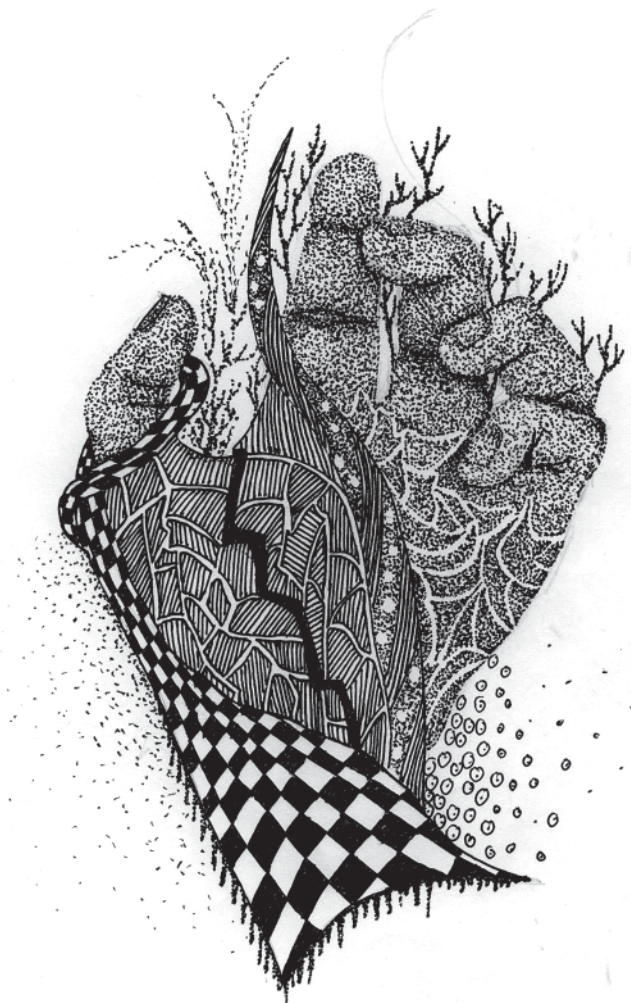
*Nesuvaldomai žemė pulsuoja
Ir nerimsta širdis vis labiau.
Pasistiebusi varginu kojas –
Grįžk, pavasari, grįžki greičiau.*

*Aš gimiau, kada vyšnios
Migdė kūdikius savo,
Balto žiedo lopšy
Suvyniotus šiltai.*

*Lapų gyslose džiaugsmas
Ir laimė keliavo,
O danguj jau žibėjo
Žvaigždėlė aukštai.*

*Ji man spinduliu savo
Davė šviesą akelėms
Ir gyvybe pagirdė
Lyg šaltinio lašu,*

*Ir iš vyšnių žiedų
Prasidėjęs takelis
Virto dideliu
Mano gyvybės keliu.*

Airidas Bladaitis

*Aš pats sau laikas, pats savy erdvė...
Aš – savo kūrinio ir rašalas, ir plunksna.
Aš – tas vanduo, kurį iš savo šulinio semiu...
Save išpylęs, pats save geriu...*

*Aš savo karalystėj, mano karūna auksinė,
Aš pats auksinis skeptras, rankoje save laikęs.
Aš pats karalius savo, pats ir savo tarnas,
Ant vaišių stalo pats save dedęs...*

*Aš pats sau dykuma išdegus, pats oazė...
Aš pats sau kalnas, virš savęs dangus.
Aš pats sau jūra, ir sraunus upelis...
Pasiect save tekėdamas skubu.*

Aš pats sau vėjas, žaibas ir griaustinis,
Aš pats sau miškas, pats žvėris jame...
Aš pats sau alkanas, žiaurus grobuonis,
Savy kasdien medžiodamas save.

Aš pats sau taikinys ir pats akis taikli,
Aš – šautuvas pats sau ir žudanti save kulka...
Aš pats sau vamzdis iš kurio išlėksiu,
Pataikysiu kur mano pėdos šiandien tebėra...

Aš pats sau neapykanta ir pats sau meilė,
Aš pats sau užmarštis, įamžinus save...
Aš – skardžio kraštas nuo kurio nušokau,
Bedugnė – aš, nusiviliojusi mane...

Taurė nuodų, vardan savęs pažinimo...

Kai nebelieka paslapčių
Ir noris eit kur akys veda,
Kad išbandyt aštrumą akmenų,
Po savo padais šaltą ledą...

Tada numiręs, vėl gimsti iš naujo...
Kas buvo vakar, šiandien nebėra...
Sunku palikti savo seną gaują...
Naujosios – kelrodėj nėra...

Parduota turgaus aikštėje ramybė,
Tušti delnai, kišenių atstumti.
Raudonos akys stebi kelio mylių...
Kur link nueisiu? Nuojauta! Tyli?

Į priekį žengt kelių daugybė...
Atgal – tik vienas. Jo nebeturiu.
Šioj kryžkelėj, jaučiu, ne vienas trypė.
Aplink save matau daugiau pėdų...

Gal šiandakt „laisvės kryžkelėj“ užmigti?
Aušra ateis, tačiau manęs neras...
Iš čia išėsiu naktį, kad nelipti...
Į tuštuma užpildytas „kitų“ pėdas...

Mėnulio šaltu spinduliu nuseksiu...
Ten, kur dar netrypta žolė.
Suklupsiu – kelsiuos, mirsiu – džiaugsiuos...
Tai mano kelias buvo, mano pakelė...

Juozapas sakė: man su lengvatikiais ne pakeliui...
O aš tuščius delnus turiu...

Patikėki man savo gitarą,
Leisk paliesti slapčiausias stygas.
Leisk surinkti sielos akordus,
Ir išgroti liūdnąsias natas.

Tegul garsas išskamba skausmą,
Iš tavęs dar gležnutės, jaunos...
Leisk padėti sugrįžt tavo džiaugsmui,
Laimės medis lai vėl sužaliuos...

Jei rytojus atneš tau negiedrą
Leisk man darkart užgroti tavim
Aš nutiesiu tau upę per lieptą
Tik prašau, patikėki manim.

Jeigu juodojo paukščio šešėlis
Tavo saulę paslėps po sparnais
Leisk man vėl nuramint tavo sielą
Baimės šmėklą nuvyt po galais...

Įsileiski į savo pasaulį
Leisk papuošti tave žvaigždėmis
Tau po kojom žaliuojančioj pievoj
Man pavirsti leisk – gėlėmis.

Meile mano! – suprask šitą garsą,
Kaip Aukščiausiojo siųstas tiesas.
Jei reikės, aš pavirsiu į gaisrą
Dėl tavęs, dėl tavęs, tik tavęs...

Ar...

Ar tu nors kart įsiklausei į tylą?
Ar ežero veide matei kada save?
Girdėjai, kaip upelis į tave prabyla?
Ir vėjo balsas vejasi gatve...

Nejaugi negirdėjai, ką tau šniokščia jūra
Ridendama bangas tavim, tau kojas plaudama.
Klauseis tiktai, džeržgimo gramofono...
O akyse tuščiai pilka gama.

Ar tu nors kart matei šermukšnio uogų kekę?
Skaisčiausio raudonumo kupinas akis...
Ar išskrendančios gervės tau pasakė: VISO GERO?..
Gal negirdėjai jų balsų, buvo gal tavy naktis?

Ką sako tau įkvėptas oro gurkšnis?
Kas atneša naujas mintis tavim?
Ar sustabdai save tada, kai pykti nori?
Paklausk savęs paties ne norais, o širdim...

Pavasaris...jo skaičius – 29-as...
Tai triskart po septynis ir keturi po du.
Ar aš skaičius turiu, ar jie mane sukūrė?
Gal būt aš skaičius, skaičius gal – žmogus?

Pirmam septynete – vaikystė užkoduota.
Mamos krūtinė, pirmas žodis, vaikiški žaislai...
Pirma pilis ant smėlio, pirmas žingeidumas...
Penki plius du, atsakymas – pirmi draugai...

Dukart septyni – šimtas keturiasdešimt norų,
Svajonių sandaugos, suvilgytos dažais.
Atimt iš jų bent vieną, lygu – priešas!
Pridėk nors pusę, draugas – amžinai...

Trečiam septynete – gyvenimo prasmės nežinomas...
Ar turintis žmogaus pavidalą, išties – žmogus?
Triskart septyni – griūva smėlio pilys...
Lygybės ženklas liečia širdimi nagus.

Dar vienas, du, ir trys, ir keturi,
Padauginti iš nieko – lygu nulis, bet...
Bendra suma juk 29-yni...
Triskart po dešimtį, tikiesi kitąmet...

Metus skaičiuoti pavesta gegutėms.
Akimirkas laimingas daugint iš kančių.
Atimt nelaimės, pripliusuoti džiaugsmo metų...
Kas liks iš sandaugų, sumų ir atimčių?

Kas metų skaičiuose atskleis man laimės kodą?
Kas džiaugsmo formulę sukūręs laiko paslapy?
Kokiems dievams aukas aukoti, kurgi aukso vilna?
Kokia skaičiuoklė lemtį audžia?...dubble keturi!!!
(keiksmazodis)

Pavasaris...jo skaičius 29-as...
Tai triskart po septynis, plius – keturi po du.
Šį skaičių dar norėčiau daugint iš trejybės,
O sandaugą pasidalint su likimu...

Šiąnakt vidurnaktį, laikiu aš svečių.
Gražiausiais apdarais, be kaukių, nuoširdžių...
Mintis atidarysiu jiems, prie laužo susodinsiu,
Iš saujos sielos himnais pavaišinsiu...

Gyvybės ir Mirties valdovai čion sueis,
Jie kils iš požemių, iš aukščio nusileis.
Ristūnais šalto vėjo atsuolius laukais,
Iš miško gūdumų, nevaikščiotais takais. Ateis...

Sulėks sparnuoti Nemirtingieji,
Nusivylimo priblokšti ir Meilės apsėstieji,
Ramybės palydovai, Skausmo angelai,
Tikėjimo dievaičiai ir Vilties sargai...

Svečius pasveikinsiu tyliu žmogaus balsu,
Ranka naktį nupiešęs savo vardo ženklą.
Susėdusiems nupinsiu sostą lotoso žiedų,
Už vertybes, kurių mums trokšti verta.

Gyvybei – širdimi dėkosiu už gimimą.
Tikiuosi, ji ištars: – ne veltui tu gimei, žmogau.
Mirties prašysiu dar neimt manęs ant savo rankų
Manoji bitė dar atneš medaus...

Bausmės valdovui pripažinsiu esąs kaltas.
Už savo praeitį atpildo bijau... – Atleisk, aš supratau...
– Bijau išbandymų Tavų, kuriuos siunti man. Tarsiu:
– Nesišuk pačių sunkiausių, nuoširdžiai prašau.

Išmokusio mylėt, prašysiu meilės dar daugiau.
Savy išugdęs, nešiu Ją tolyn...kitiems...
Jos nelaikysiu, užauginsiu – duosiu...
Tiems, kam Jos trūksta, gal užteks visiems.

Kančios išsekintam – už siųstą skausmą padėkosiu,
Net apsakyt sunku, ką aš tada jaučiau...Gana! Dabar
Maldausiu, kad daugiau nekirstų šalčio rykštėm,
Ir neiškvieštų kruvinojo ašarų lietaus.

Pas Išminties karalių – bent kruopelytės suvokimo
Paraudusiom akim tylėsiu klausiamai...
Prašysiu tiek nedaug, tik žmogiško troškimo,
Ar į mane pakels akis jisai?

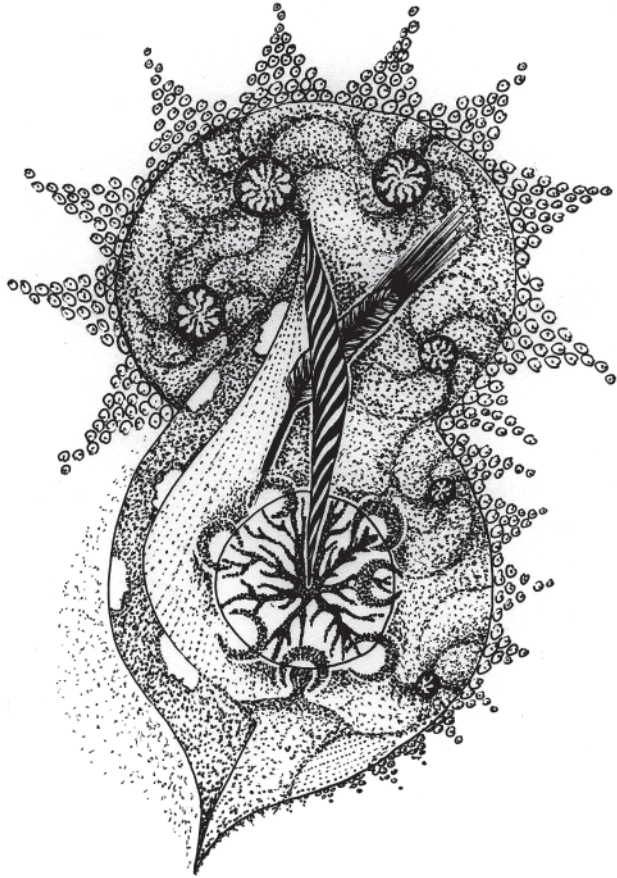
Vilties prašysiu, kad ji many nemirtų dar,
Man reikia Jos, tikiuosi, Jai manęs.
Tikėjimo dievaiti, neapleiski šiąnakt...
Taip tardamas, Jį glausiu prie savęs.

Pačiam ramiausiam – padėkosiu už ramybę,
Kiek davė, tiek man jos gana...Tada –
Abu ramiais veidais pažvelgsim į panelę Tylą,
O sielose skambės abiems mums žinoma daina...

Su Pykčio angelu kalbėsiu aš piktai...
Taip bus, tikiuosi, paskutinį kartą. Tegul...
Tegul atsiima jausmus, man atneštus dykai,
Man nebereikia jų, jie man dovanojo vargą...

Kiekvienas bus pakalbintas prie mano laužo,
Kiek daug jiems pasakyt ir paprašyt turiu...
Šiąnakt vidurnaktį, brangiausiųjų svečių
Su atvira širdim pasveikinti skubu.

Kaip viskas paprasta... vos radus, jau pamesta...

Gediminas Kaciulis

*Vėl per visą nakt klausiaus iš tolo,
Kaip griežlė man čirškė iš atolo.
Visą naktį švietęs mėnuo įkyrėjo,
Ašaros ištryško nuo šiaurinio vėjo.
Aušrai gimus ėmė krėsti juokas –
Spindulių bijausi lyg apuokas.
Kai saulelė tingiai kilo virš atolo –
Susikūprinęs grįžau namolio.
Kambarin baltų žiedų prisnigo –
Ant daiktų ir saulės stygų.*

*Ne sniegas tai, ar šerkšnas apledėjęs –
Tai aš – apibarstytas pelenais.
Einu, kol veidą glosto vėjas
Ne tėvo ir ne motinos delnais.*

*Ne varnas kranksi – pranašauja mirtį –
Ten, kur beržynas ir žalia kalva.
Einu lėtai ir man vis rodos girdi
Ne, nieks negirdi, tai ne ta kalba.*

*Aš tik našlaitis, pasimetęs vaikas,
Verkiąs tamsiam šešėly vakare,
Grįžtąs benamis, valkatauti baigęs,
Krankliu pavirtęs, vieškeliu, giria.*

Neskinkit jonvabalių

*Garstyčių laukas. Ir katė po vyšnia –
Ir drumzlinas šešėlis vandeny.
Kitoj mėnulio pusėje pražįsta
Stiklinės gervuogės. Kai ašaros aky*

*Ir vaiko kumščio dydžio skaidrios uogos
Kybos virš pievų. Išsiris drugiai
Iš melsvo porceliano: išsiduoda
Skambėjimu. O bronziniai rūkai*

*Pavėjui skleis purienų dulkes.
Žiūriu aš į pažįstamas akis.
Tik rožinės rainelės. Atsigulkim.
Tik neskinkim jonvabalių. Tuoj prašvis.*

Laiškas niekam

Pagrobtos mintys – jos nebesugrįš atgal,
Kai akys užsimerkia – laiškas niekam.
Ilgai aš bėgau šiaip, bet vietos niekur neradau.
Ir tik nebylūs žodžiai mirusiam laiške tau.
Mačiau akis upelio degančioj po kojų žemėj
Ir ašaras mačiau nakties – ištrink iš atminties raides.
Ausies išėję žodžiai nepasieks
Ir nesidžiaugs širdis.
Palikęs juoką vėjo atspindy
Ramiai iš lėto kils aukštyn.
Palik man laišką, mintį pasivyk.
Užmerktos akys tyliai verks –
O juk tai laiškas man...

Garuoja vangiai tarsi pasmerkta
Puodely rytmečio liūdnei geltono atspalvio
Pernykščių liepžiedžių džiovintų arbata.
Kryžiuotis voras stalui audžia staltiesę.

Maža mergaitė klupteli terasoje,
Tokia maža, kad vos vos įmatai.
Ją plunksnele, žvilgsniu apglėbęs pakeliu.
Ar mano žvilgsnį pakelia jinai?

Į prūdą antys meta plunksnas rudenio,
Vandens paviršiui, rodos, pieštų ratilus.
Sparnų kraštais blakstienas kiek užkliudo
Lėti rytiniai pulko parypavimai.

Einu į pamiškę, rasa brendu be judesio,
Akių pintinėj švino luitą nešdamas,
Užkast regėjimus, palaidoti liguistą
Ilgų žiūrėjimų į vieną tašką atspalvį.

Bijau sekmadienių

*Sekmadieniais pasaulis ruošiasi sugriūti,
Aš susitraukiu iki liliputo dydžio.
Kažkas nerimastingai telkiasi į žodžių liūtį.
Net mintys nepakyla paukščio skrydžiui.*

*Aš niekas! Net žemėlapy nepažymėtas.
Išleis iš proto, eisiu ir nebesiklausiu nieko.
Per rūtų lysvę, vainikus, ir mėtas,
Tenai, kur akmenis į daržą mėto.*

*Ir užrašysiu turtą rudeniui auksiniam,
Rytoj išeinant dovanosiu vėją pabalnotą.
Tu pasigauk jį pievoj, nes tik vėjas žino
Sekmadieniais, kaip baigiasi pasauly protas.*

*Kokia prasmė jums nebylio manęs klausytis?
Dedu akis, nes jau pakaks dairytis savo teisių.
Dar negimiau, gal man atleis mamytė –
Į vienuolyną moterų rytoj anksti išeisiu.*

Bijau apakti

*Gyvenu rūsyje po namu –
Mintys taiko į pirmą aukštą.
Niekada nebuvo ten. Baisu.
Kaip pakilt? Aš bijausi aukščio...*

*Ir bijau to, kuris pasibels
Į duris mano šventojo rūsio
Ir už rankų paėmęs pakels
Ten, kur pirmas, ten, kur geriausia.*

*Net akimirką keikiu aš tą,
Kai palikti teks įgimtą ydą.
Tam aukšte gal aš tapsiu našta,
Gal apaksiu šviesą išvydęs...*

Aš per ilgai tūnojau užsimerkęs...
Ko gero, pražiopsojau net kažką svarbaus...
Dabar dairausi aš akis išvertęs,
Bet nieko be savęs aplinkui nematau...

O į save žiūrėt – kažkaip ir keista...
Na, dar ne taip kažkas ką pamanyš...
Tačiau gyvenimą pro šalį iššvaistęs,
Dar kartą pabandau suklyst.

Aš – paprastas, kaip vaikas paikas –
Kaip litas, blizgantis slidžiu ledu.
Man niekas neprilygs – net pats kareivis Šveikas.
Tokių kaip aš – negali būti du...

Esu keistokas. Nieko keisto.
Visi keistuoliai gal šiek tiek keisti.
Taip jau yra – čia nieko nepakeisi.
Koks užgimei, toks ir esi.

Nejaugi taip dairysiuos atsimerkęs –
Net akys skauda, nes aplink šviesu.
Už lango melodingai varlės kvarkia
Be galo liūdna – aš dar vis esu...

Išsivadavimas arba Išvyka

Susidėsiu bežiedžius įklampusius,
Musele meduje antikvarinius,
Apdulkėjusiom knygomis ilgesius,
Kai giedos miesto bokštai jums arijas.

Kišenes prisikrausiu metaforų,
Išbarstysiu po skersgatvius įvaizdžius.
Nekinkytos kariatos nekaustytais
Ratais gros nudardėdamos žvyrkeliais.

Verks negėrusi mūza apgirtusi
Akimis, kaip vitrinos, neoninėm,
Atsikas ir vėl laidosis pilkapiuos –
Negraži ir išklerusiom kojomis.

Susikišiu į užantį sąmojus
Netikėtai nuo lyno nutrūkusius
Ir gaivinsiu dirbtiniais kvėpavimais
Jau pamėlusias lūpas jų lūpomis.

Atsigrėšiu į ten, kur negrįžtama,
Paklausysiu, kaip šunys dar loja.
Ir žegnos mano išvyką kryžkelės
Į seniai jau sudegintą Troją.

Amžina atmintis

*Nuo tavęs aš toliau nei per ilgesį
Per atstumą kol kas neįvardintą
Šlama liepos ir rėkia iš varpinės
Juodas varnas – gal vienas iš dvylikos?
Ne sesuo man esi. Mano seserys
Paskenduolėmis dugną nuklojusios
Čia vėžiagyviai pilkapius kasa joms
Ir varlių gieda Rekviem choras*

*Tavo plaukus vienuoliškai nukerpu
Uždarau atminties savo celėje
Kur altoriai maldų negirdėjo
Maldininkų nematė suklypusių*

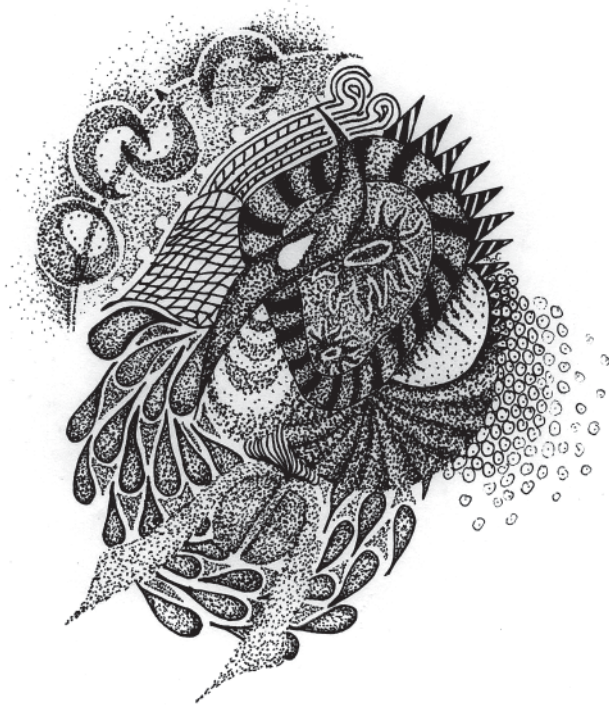
*Velkas grindiniu gedulo mantija
Laksto pelės nerasdamos šluotų
Jei galėtų vargonai išgrotų
Psalmių Psalmę
Bet groti jiems draudžiama*

*Ne sesuo man esi tik įkalinta
Amžinoj atminties mano celėje*

*Juodas varnas – gal vienas iš dvylikos
Saugo prieigas bokšto užžėlusias*

Etiudas

*Kas dieną po sunkių darbų
Į kiemą parlinguoja svirtys
Prie atsivėrusių ir rymančių
Gyvybės šulinių.
Į seno klevo gyslas sugula rasa,
Nenušienautoj pievoj
Sotūs sugula arkliai.
Įsitempia tyla
Žiogų švelnia daina
Ir laukia glostančiai skambių,
Rūke ištirpusių
Lengvučių saulės pirštų...*

Eglė Kačiulytė

*Ji visada yra šalia.
Net ir tada, kai norisi šaukti,
kalbėti tik akimis ir siela.
Ji miega su manimi, svajoja ir verkia.
Šviesoje ji atrodo daug gražesnė. Ji moka
šypsotis, todėl myliu ją kaip seserį,
kuri visada pakloja lovą ir išverda arbatos.
Ji moka mane išvaduoti iš liūdinčio miesto
ar grietine kvepiančio kaimo.
Ji laikė mano ranką ir tada, kai aš miriau,
kai merkėsi mano akys ir šalo kojos.
Žinau, kad visada beprotiškai troško
kvėpuoti, bet sunkiam kelyje ją dusino,
degino karščiu, vertė klykti.
Ji kentėjo, todėl dabar daug daugiau supranta.
Dėl to ji – mano sesuo, mano sielos draugė,
dėl to ji – KNYGA.*

Rumba

*Su tavim liūdna net kvėpuoti, o ką jau kalbėti apie
arbatos gėrimą...*

Tavo taksi nuvažiavo!

Aš tavęs nelydėsiu, pareisi pats.

Aš nebenoriu, kad prievartautum mane.

Man skauda. Todėl ir liūdna.

Aš nekenčiu tavęs,

*tavo ausų kvapo, tavo čepsėjimo, tavo muzikos,
nes tu mane išprievartavai.*

Aš liksiu tau drauge, bet išeinu kartu su naktim.

Palieku tau savo cigaretes.

Nors tiek, prievartautojau.

Vėl dešimt minučių

Dešimt minučių ir nė žodžio daugiau.

Mano sielos rėmai sukalti iš prievartos,

Melo, sekso, agonijos ir degtinės.

Rėmai sulūžo. Juos reikia taisyti.

Tačiau ar dešimt minučių yra išeitis?

Kur tu? Kur tu, mano sielos mokytojau?

Neduok man pasigailėjimo,

Nei lašo lietaus akyse...

Išbrauk mane iš sąrašo,

sudegink gimimo liudijimą...

Manęs neturėjo būti.

Mano gyvenimo pilotas mirė.

Jį supjaustė tik per dešimt minučių...

Žadėjau sau, kad skrisiu aukščiau už visus –
be skausmo ir be jausmo.
Užtraukiau dūmą ir išgirdau sielos kauksmą:
– Skrisk dar aukščiau! Nekvėpuok, tik skrisk!
Pažiūrėjau į kalendorių, bet ten išvydau ne mėnesį ar
dieną,
o savo širdį. Ji verkė... Bet pro ašaras garsiai sušuko:
– Galiu vadinti tave svajone?!
Tylėjau, nes mano siela šaukė dar smarkiau už širdį.
Nusispjoviau ir apsidairiau, tada suspaudžiau sparnus,
bet po ilgų bandymų pakilti – nepakilau!
Prisiminiau, kad liko ant stalo
nepaliesti mamos ruošti pusryčiai.
Todėl nebeskridau.
Amen...

Ne man

Ar galiu aš kada nors neištvert?
Ar galiu išverkt save?
Ar galiu tyliai tyliai šliaužt žeme?
Aš nesipainiosiu...
Netrukdyčiau...
Paaukokit lašelį laimės. Gaila?
Visi po mažą lašelį ir aš skraidysiu, mylėsiu, vėl gyvensiu,
juoksiuos, apkabinsiu brangius žmones, tikėsiu priešais.
Galiu ir naivuoletapt, bent jau apgaut tą, kas galės iš naujo
mokyt.
Akivaizdu...
Taip toli eiti nėra ko. LAIMĖS – nėra! MEILĖS – nebeliko!
TIKĖJIMO šviesiu rytojūm – nulis! SĖKMĖ kažkas atėmė!
Dovanojo tik daug tamsaus alaus ir dar tamsesnį liūną,
kuris šypsosi tik man.
Vidinė mirtis, degtinė, dūmai ir ugnis...
Tegu jie mane pasiima, jei aš tikrai niekam nebereikalinga!

MENO.....pauzė

*Aš gera mokinė: nepakantumą aplinkai įsisavinau.
Esu nebūtina.
Esu įtariamoji.
Esu narkomanė – dažnai svaiginuosi poezija.
Mane kankina nemiga.
Mėgaujuosi ilgomis akistatomis su mirusiais.
Mano žaizdos atviros.
Esu ištikta šlykščios dabarties – be jokio ryšio.
Siela klykia, kaip prievartaujama paauglė.*

Visa tai atnešė 2006-ųjų pavasaris.

Kažkam

*Mano vietą jau kažkas užėmė.
Prieš tris minutes, o gal prieš dieną.
Kažkas jau kalbėjo už mane, kažkas mokėsi ar tylėjo.
Kažkas gyveno mano gyvenimą!
Kažkas geria mano sultis, rūko mano cigaretės,
bet skauda ne kažkam, o man!
Jausti tenka ne kažkam, o man,
mirs juk ne kažkas, o aš...
Bandžiau parašyti laišką kažkam.
Be raidžių, ir voką išmest ne pašto dėžėj.
Bet kažkam buvo neįdomu, kažkas net neskaitė!!!!
Kažkas išūliai naudojasi net mano vardu.
Kažkas sapnuoja net mano sapnus.
Kažkas jau braunasi į mane...
Pagalvojau... KAŽKAS be manęs juk niekas,
be manęs KAŽKAS negalėtų viso šito patirti!!!
Be to, supratau,
kad KAŽKAS niekad nesinaudos mano lytimi!*

*Ankstus rytas.
Atsibudau. 2006 m. kovo 1 d.*

Šviesu

Pamenu –

*rūpestingas žvilgsnis, kambariai, kvepiantys kaka-
va ir prideginta kiaušiniene.*

Pamenu –

*jos rankos raukšlėtos tarsi duona; rankos nubrauk-
davo nuo mano mažos kaktos visas nakties baimes.*

Pamenu –

*ant baltų pagalvių suguldyti neskaičiuoti avinėliai,
mažyčiai, galbūt cukriniai, Cvirkos užauginti.*

Pamenu –

*seną girgždanti, metalu kvepianti lova....AUKLĖS
ji buvo.*

Pamenu –

*ryto atspindžius – kibire su vandeniu... tai –
AUKLĖS.*

Pamenu –

*švilpė vėjas tuščiam butely iš Smetonos laikų...
AUKLĖS, turbūt.*

Pamenu –

*gegutė neduodavo ramybės, neva valandas skai-
čiuodavo... AUKLĖS.*

Pamenu –

subtilią jos sielą, linkusių niekad neverkt.

Pamenu –

*ir balą, už tvarto, kur buvau prasmegusi.
Karalystė tai mano šviesi – vaikystės, o gal mirties...*

2006, balandis

Iš 2003 metų kovo „MUMUARŲ“

Kodėl aš ten turiu eiti, jei durys užrakintos?

Einu tam, kad išeičiau, kad vėtra kauktų gaisrą mano mintyse!

O kur atėjo mano kojos? Nejau tenai? Pas tave?

*Palydėk mane. Bijau. Pabandyk išgydyti mane savo
rankomis,*

meile ir akimis, nes man liko gyventi tik devynis žodžius.

Pasek man pasaką, kol užsimerks mano tuščios akys.

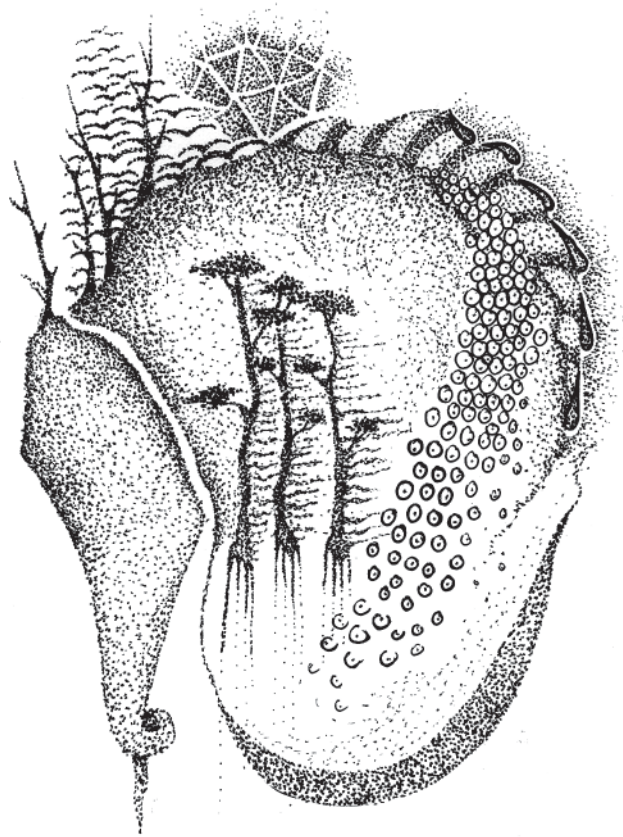
Matau, kad stengiesi...Šokolado?

Pasiimk iš spintelės.

Kol nueisi, aš spėsiu numirti.

Mirtis sukūrė mane, aš – sukursiu mirtį.

*Tada dar žiemos akys į mane žiūrėjo,
ištirpusios.*

Sigutė Kulikauskienė

*Sustingusia tyla
ramybės kraistėje supu
dienas, mintis ir likimus.
Praėjusius metus lyg savo auką
Tau nešu,
už pajaustą
gyvybės skonį.*

*Prie švento stalo
Meilėje susėdę, dalinam atjautą –
stiprybę imdami.
Kam reikia, kiekvienam – dalelę mažą
duok mums malonės,
tos didžios pažint.*

*Gailėk, suteik vilties
aklam, luošam uždėjęs likimu
skirtingą vargo kryžių.
Apšviesk Dvasia, stiprybe pakylėk,
priimk, kaip duoną kasdieninę,
mūsų maldą!*

Suklususioj tyloj
kantrybės skraistėje nešu
prie švento Kūčių stalo –
kasdienybę.
Varpų gausmu ją dalinu:
ir tau, ir mums visiems
paversdama
namų Ramybę.

Tu man – pavasaris, pražydes žiemos gruody,
liepsna, sušildanti žaibų griausmuos.
Tu – mano rytas, mano vakaras vėlyvas.
Tu – mano laimė ir užuovėja skausmuos.

Palūžus dvasiai, nuoširdi paguoda,
netekus artimo – bendra Malda.
Taurė putoto balto vyno,
prie žvakės tirpstančios neišgerta.

Taip netikėtai atsiradus
kasdien, nereikalaujanti aistros.
Tokia tyra, nesavanaudiškai prasminga
Esi gyva, laisva ir amžina.

Tave tausoju, saugau ir nešu
Gyvenimui, Likimui, Sutvėrėjui,
Kurie padės išsaugoti ją Tau,
Kur tu bebūtum, kur benuneštų vėjai.

Tu man – žiema, pavasarį melsvai pražyodus,
Rudene ašara sustingusi šalna.
Tu – mano vasara, rugių palaukėm nuvilnijus.
Abiem kartu – Likimo uždrausta.

Vilkei

*Apsupusi melsva vaga
laukus, miškus ir savo žmones
neši ramybę kaip Dvasia,
pavargusi palaukėmis vingiuoji.*

*Ar suradai mažuosius vilkiukus,
kurie tavęs ilgai ieškojo?
Neradus atgulei upe – Vilke,
jų tebeieškai iki šiolei.*

*Pavilkiams davusi gyvybę –
graži, kasmet sutinkanti visus:
paukščius, melsvus rūkus
ir darbus kasdienius,
kaip motina vaikus
globoji mūsų likimus.*

*Kartu su stirnom, briedžiais
ir klevais užaugus,
dabar pati vaikus priglaudus prie širdies,
kaip vilkiukus juos saugau,
kad neprarasčiau jų,
kaip tu kadais...
Dėl tavo, Vilke,
praeities ir ateities.*

Pamokslavimas

*Gražus žmogus –
Ne šypsena,
Paslėptu veidu po gerumo kauke.
Šviesus –
Ne artimo žodžiu prabilęs
Ir kito protu sau kelius praskynęs.*

*Garbingas tas –
Kuris tyliu kaip žemė darbu,
Meile žmogui, kraštui ir tėvynei
Save aukoja kiekvieną dieną
Pėdą žemėje įmynęs.*

Rugsėjo septintoji

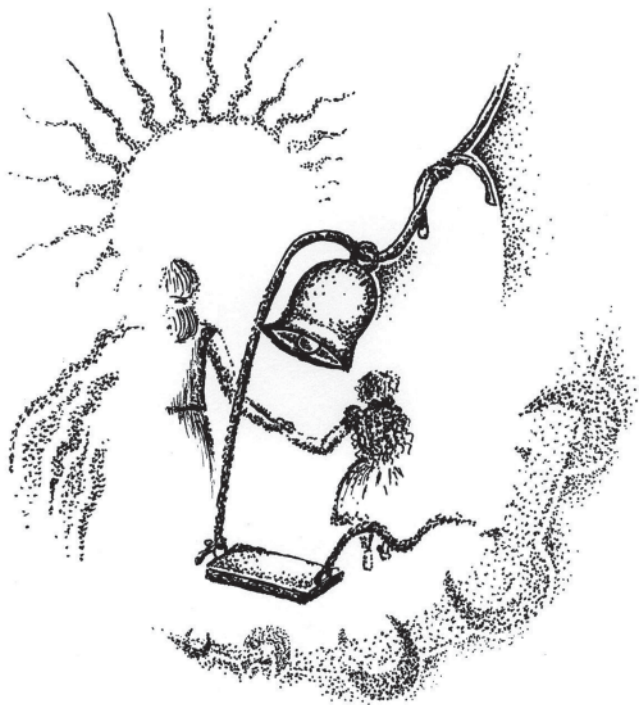
*Dieve, suteik man vilties ir stiprybės.
Paimk iš manęs tai,
Ko aš jau nebegaliu pakelti ir iškęsti.
Suteik teisingų sprendimų tame,
Ką dar galiu pakeisti.
Gerasis Dieve, neapleisk, padėk man.
Aš kiekvieną savo mintį, žingsnį, atiduodu tau.
Vesk mano likimą Tau vienam žinomam keliu,
Nes jaučiuosi silpna ir klystanti.
Viešpatie, neatimk iš manęs mano vaiko.*

Atsisveikinimas

*Manęs jau čia nėra.
Tik jautrūs, duslūs žingsniai
Draugams skambės
Šiltais širdies beldimais.
Aš išeinu, jau šnara
Vilkės pušys ir ražienų plynės,
Lai mano meilė tėviškei
Laukais, dangum ir laimės ašarom
Visus lydės!*

Palinkėjimas

*Dainų dainoj –
Melodija, gimta kalba.
Maža širdis: ji gėriui atverta.
Sudėkit meilę, rūpestį į dainą
Ir lai žmogus laimingas
Tėviškėn išeina.*

Veronika Mockienė

Vaidmenys

*Mums vaidmenis gyvenimas
Paskirstė įvairiai,
Ir režisieriui tam
Neprieštaraus.
Spektaklis šitas
Suregztas gudriai!
Nesitikėk, kad vaidmenį
Svarbiausių gausi.*

*Darbščiam paskyrė
Tinginį poron,
Taupiam – švaistūną,
O kilniam – menkystą.
Atlygins gal
Monetom netikrom,
Ir nesvarbu,
Ar juoksiesi, ar pyksi.*

Spektaklyje tame
Skirta vieta ir man.
Ir vaidinu aš teigiamą heroję.
Svajonėse
Drąsi, stipri,
Sumanymų pilna
Ir neretai
Pirmuoju smuiku groju.

Tačiau tikrovėje
Ne taip, deja:
Nei didelių darbų,
Nei užmojų,
Nei ryžto.
Ir groti teišeina
Dūdele menka.
Ir muzika – ne mano.
Užsakyta.

Mano dienos

Likimo dovana
Tai – mano dienos.
Vis negana man jų –
Prašau daugiau.
Lyg amžina versmė
Jos veržias, liejas,
Ir nevalia išstarti – pavargau.

Spalvas gyvenimui
Parinko dienos.
Žaisminga tonų,
Pustonių kaita:
Pavasariui jaunystė
Ranką tiesia...
Nors vasara,
Čia pat rudens branda...

Lyg žvaigždės naktį
Švytėkit, dienos,
Aistringai trokštu Tik gyvent, gyvent.
Laiminga aš,
Kad man likimas lėmė
Žydėti, augti, bręsti,
Laukt rudens.

Viltis

Viduržiemis.
Jaučiuos tokia pavargus.
Ištroškus
Saulės bučinio saldaus.
Ir pasiilgus
Pievų žiedo margo,
Padangėj vyturio,
Sodraus lietaus.

Nedžiugina širdies
Ledinės gėlės,
Šerkšnoti sodai,
Ramuma laukų.
Tik nepaliaujantis
Dienų ilgėjimas
Vėl verčia
Patikėti stebuklu,

Kad ledo šarvas
Sutrupės nuo daigo,
Pritvinkusio
Tik meilės ir aistros,
Atgims ir tie,
Širdy kas meilę laiko, –
Gyvenimą
Iš naujo pakartos.

Mano rūpestėliai

Spindi sielų tyrų veidrodėliai,
Kai tik praveriu klasės duris,
Mano džiaugsmas, mani rūpestėliai –
Paaukoti jiems daug ką turi.

Atkakliai rašaluoti piršteliai
Glaudžia raidę ir vėl prie raidės.
Ištaisysiu kiekvieną klaidelę,
Kad nebūtų klaidos didelės.

Silpnos rankos, mažutės širdelės,
Aibės rūpesčių, daugel darbų.
Jau pradėtas pirmasis takelis –
Viskas viskas be galo svarbu.

Klegesys nuo pat ryto netyla,
Kol tik užveriu klasės duris.
Niekada dar manęs neapvylė
Vaiko meilė – tyra, nuoširdi.

Gyvenimo upė

*Ak, gyvenimo upe manoji!
Tai verpetais sukies, tai rami,
Tai per akmenis srauniai putoji,
Nesustoji – pirmyn, vis pirmyn.*

*Krantuose lieka sodai pražydę,
Lieka vasaros tylūs aidai,
Gervijų klyksmas, laukuos pasiklydęs
Ir manųjų vasarių speigai.*

*Nesustoki, tekėk, nenurimki!
Tegu neša putota banga
Džiaugsmą, nerimą, liūdesį, viltį, –
O širdis tegu lieka jauna.*

Kelias

*Neskubėki, močiute,
Aš labai pavargau.
Gal paneški truputį
Ir keliausim toliau.
Mano mažos kojytės,
Tad suspėt negaliu...
Kiek dar eisim, sakyki,
Tuo ilguoju keliu?*

*Neskubėk, anūkėli,
Aš labai pavargau.
Gal prisėst valandėlę?
Ir žingsniuosisim toliau...
Jau toli nukeliauta
Šios žemelės keliais.
Pailsėsiu ir trauksim,
Kiek Dievulis dar leis...*

Laiptai

*Laiptai. Laipteliai. Laiptukai.
Kopti ir leistis žemyn.
Kyla. Vingiuoja ir sukas.
Slidūs. Nuožulnūs. Kieti.*

*Nei atramų. Nei turėklų.
Aš už save atsakau.
Klaidžioju jais. Gal pasieksiu,
Ką kažin kur palikau.*

*Mano klajonių stebuklas.
Tu jo suprast negali.
Laiptai. Laipteliai. Laiptukai.
Leisk man negrižt. Aš toli.*

Duonos skonis

*Duonos kepalą glosto
Motinos rankos tešluotos.
Kryžių įspaudžia, žegnoja
Ir šauna į krosnį iššluotą.*

*Kvapas saldus pasklinda
Toli už trobelės sienų.
O valandos tokios ilgos –
Vis bėgam prie krosnies po vieną...*

*Saldi ta vaikystės duona,
Motinos rankų palaiminta,
Dievo kasdienai duota,
Meilės medum pasaldinta.*

Žodžiai

*Žodžių gausybė upeliais liejasi.
Pagriebia. Iškelia. Bloškia gelmėn.
Žodžiai vilioja. Žada. Liūliuoja.
Žodžiai apipila laimės gėlėm.*

*Potvyny žodžių maudomės. Žaidžiame.
Blaškomės. Skęstame. Taškom purlus.
Svaidom strėles. Apsiginti neleidžiame.
Rezgame pinkles. Neriam tinklus.*

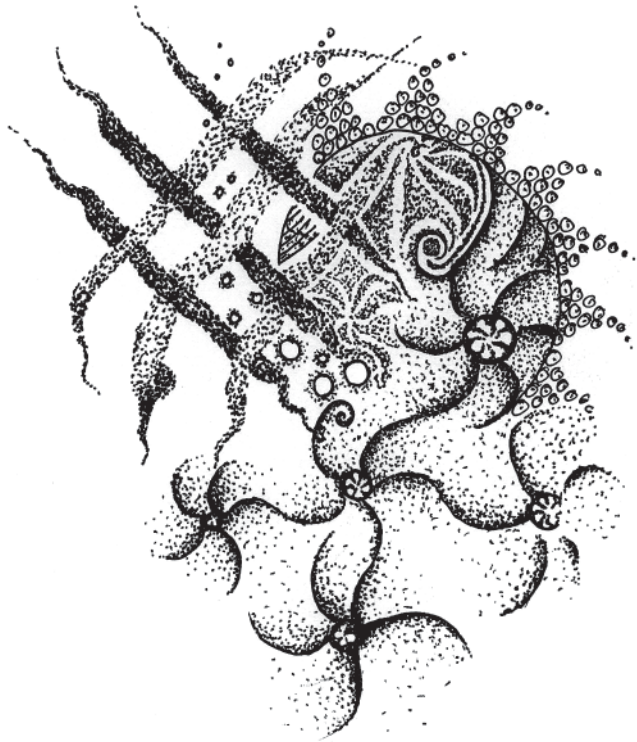
*Tyliai palauksiu, kol nuputojusi
Nereikalingų žodžių vilnis
Lyg gintarėlį – tikrą, vienintelį,
Man skirtą brangų žodį paliks.*

Duonos skonis

*Duonos kepalą glosto
Motinos rankos tešluotos.
Kryžių įspaudžia, žegnoja
Ir šauna į krosnį iššluotą.*

*Kvapas saldus pasklinda
Toli už trobelės sienų.
O valandos tokios ilgos –
Vis bėgam prie krosnies po vieną...*

*Saldi ta vaikystės duona,
Motinos rankų palaiminta,
Dievo kasdienai duota,
Meilės medum pasaldinta.*

Salomėja Ozgirdaitė

*Lyja, lyja nuobodžiai, įkyriai
Niekas neateis, nebus svečių
Durų rankena pavargus
Neatneš naujų džiaugsmų.
Gal gerai, gal taip ir reikia,
Vieną dieną iš visų
Patylėt,
Nelaukti nieko,
Su savim pabūt.
Medžių lapai išsidraikę
Kalba su manim.
Mus teskiria baltas stiklas
Eikite vidun!
Atsisėskit kur patinka,
Stalas šiandien tiktai Jums!*

Ant mano lango perlų vėriniai
Nukritę iš aukštai ir nelytėti.
Tie obelų baltučiai deimantai,
Pavasario juokai neišturėti.
Šaltiniai, almantys plepiai
Iškėlę galvas tolin bėga
Žiedų žiedai, žiedų žiedai –
Ir mes jais esam apkerėti.
Už mano lango muzikos garsai,
Iškėlęs taurę almantis šaltinis,
Pripylęs ją per sklidinai
Pavasaris plevėsa ir nudūmė.

Gal pasirodys Tau,
Kad jau ruduo praėjo,
Sunokę žemėn kris sultingi obuoliai,
Kažkur klajos voratinkliai aptingę,
Kažkas kažko ieškos ir nesuras.
Aš noriu paprašyt
Pabūkim rudenį laimingi,
Nepaisant darganos, praėjusių džiaugsmų,
Kad laimę jaust – nereikia juoktis
Kažko nesuprasto ieškot.
Pabūkim rudenį laimingi
Sode prieš aušrą krintant obuoliams,
Gal Tu tada į rudenį sugrįši...

Ryto rasos, nuostabios viliokės
Kojas glamonėja, jas bučiuoja,
Tokios nuogos, tokios drąsios,
Kiek pakvaišusios tos rudeninės rasos.
Ir mane tuo kvaituliu kerėja,
Ir manų jausmų banga gilėja,
Vėjas dovanoja meilės gėlę –
Aš jam dovanoju savo sielą.
Ji miela, nevaldoma šokėja!
Apsisukęs jis nudūmė vėlei,
– Aš tik vėjas – pažadų davėjas,
Jauno vyno sielų pardavėjas!
Ryto rasos, nuostabios viliokės,
Kaip šermukšnių uogos – nuogos, nuogos...

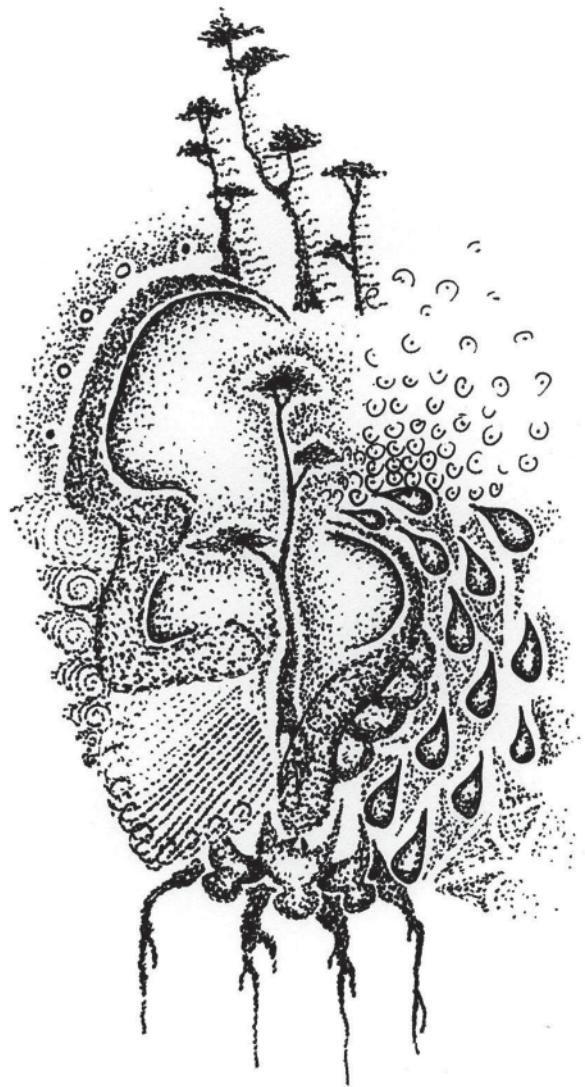
Pabūk.
Dar neišeik, prisėsk arčiau prie stalo.
Nenori – nekalbėk, šiaip patylėk.
Paimk geltoną obuolį, suvalgyk,
O gal geriau kelionėn įsidėk.
Tik nežiūrėk į tas duris iš lėto.
Joms nieko, nieko nežadėk,
Juk tu žinai, svečiams nėra jau vietos,
Jie susivėlino, belikome tik mes.
Nėra kadaise pažadėto juoko,
Purienos žiedo, žaidžiančio laukuos.
Prašau vilties!
Ar tu gali ją duoti?
Širdis pavargo, jau sakai, –
Nuo išminties.

Šlapi bejegiai žemėj guli lapai,
Nejaugi paskutinė jų vieta?
Pavasarij ištrūkė iš tamsos šešėlio
Skubėjo sveikint, vasara, Tave.
Nejaugi šiltos dienos baigės,
Kas gera subyrėjo jau,
O kaip norėčiau vėl pagaut
Tave iš naujo
Ir tinklą rudenio uždėt.

Ant blakstienų ašarų lašai,
Tie baltieji mūsų sielų perlai.
Žodžių kartais būna tiek mažai,
Meilė, jos galybė ima viršų!
Ir tada jau sau nepriklausai.
Muzika, srovenanti tarp pirštų,
Siaučia išsilaisvinę jausmai,
Džiugesio ir liūdesio per viršų.
Šoka išsidrąsinę žaibai,
Tyli išmintingi angelai,
Žmonės nenuvargstantys bėgliai
Pakeliui į vienas kito širdis.
Ant blakstienų laiko pumpurai
Gal žydės, o gal nubirs iš karto
Meilės nenuspėjami kerai,
Muzika, srovenanti tarp pirštų...

Ruduo, ruduo...
Margas lapų šokis,
Voratinklių viliotinis,
Lietaus ir saulės juokas.
Ruduo, ruduo...
Mano sieloj virsmas,
Elegija ir šėlsmas
Viršūnėm medžių driekias.

Kas tuos vėjus besugaudys,
Kas juos sustabdys?
Jie visas duris išlaužys,
Per tvoras išlys.
Gal gerumą, gal patyčias
Gėlėmis barstys.
Gintarais nušvitus jūra
Jų meilumo lauks,
O jie, nugaras pašiausę,
Tolin nusibels.
Atlaspotą, jauną širdį
Erzins ir gudraus –
Kam tuštybės, kam didybės
Su kaupiu prikraus.
Kas tuos vėjus besugaudys?
Nieks nesulaikys
Gal žmogaus gelmė beribė
Jų klaidas skandins...

Bronė Savickienė

Atsinešam dainą

*Visi verkdami į pasaulį ateinam.
Jei verksmas daina – atsinešam dainą.
Kaip Nemuno klonių pievą gėlėtą,
Ar mylinčių lūpų šnabzdėjimą lėtą,
Kaip vyturio, vieversio tylų čiurlenimą –
Mes nešamės dainą per visą gyvenimą...*

Ačiū Tau, Kūrėjau

*Už Saulę, už Žemę, už debesio mėlį,
Už skambantį rytmečio tolimą varpą,
Už Nemuno juostą ir už kapų smėlį,
Už linkstančią rugio prinokusių varpą,*

*Už liepžiedžių medų ir pradalgių kvapą,
Už vyturio giesmę, saulėlydį gęstantį,
Už angelo skrydį į kūdikio sapną –
Už tai, kad mes buvom. Ir už tai, kad esam.*

Mano

*Aš galiu, galiu, galiu mylėti!
Dieną, naktį, siausmą uragano, –
Žalios lankos ir laukai gėlėti,
Žemės paslaptys ir Dangaus psalmės – mano.*

*Aš svajojau rasti Eldoradą,
Žemę, kurioj niekas negyveno –
Kaip šviesos liepsnelės į ją veda
Jonvabaliai – žiburėliai mano.*

*Žvaigždžių pynės – šviečianti girlianda –
Į šiaurę pakrypę Grigo ratai.
Nebaigtą gyvenimo legendą
Nešasi į ūką mano metai.*

*Ir į okeano skraistę mėlyną
Skuba, plaukia mano lemties upė.
Bet ne saldų midų – karčių gėlų
Geria gluosniai, prie vandens sutūpę.*

*O kai upė jau pavargs tekėjusi
Ir paskęs platybėj okeano –
Aš ištirpsiu, šventai įtikėjusi,
Kad pasaulis visas buvo – mano.*

Natų paradas

Dirigentas nusilenkia oriai.

Aplodismentų aidi gausa.

Kaip gražus ir grakštus paradas

Išplaukia gama visa:

Do – sena dama (tik be šuniuko).

Re – tebevirpanti, miela, graži.

Lieknutė Mi, dailaus veiduko.

Ir Fa (kaip fėja, dievaži!).

Frakuotas Sol. Didžiūno būta.

Jį sekanti seksualioji La.

Ir visur lendanti, įkyri Si.

Bet dirigentas jau kelia batutą,

Ir vėl į penklinę glaudžias visi...

Dienai pasibaigus

Vos tik palaisčiau baltą gėlę,

Užplūdo vakaro gaiva.

Virš miško tyliai pasikėlė

Mėnulio žilstanti galva –

Ko nori, kur eini, ko sieki? –

Dar toli iki paslapties.

Sustoki, tyliai pailsėki

Po priedanga vėsios nakties.

Svaigus atokvėpis prie kelio.

Švelnus atodūsis – daina...

...Nespėjau apkabinti berželio!...

Kokia trumpa būties diena - -

Tu man dovanojai

*Tu man dovanojai nakties žvaigždžių raštą,
Vaivorykštės juostą pilkam debesų –
Tu man dovanojai pasaulį bekraštį,
Ir džiaugsmą, ir skausmą man davęs esi - -*

*Tu man dovanojai vasarvidžio kaitrą,
Ir rudenio vėsq, ir mėlį dangaus,
Tu man dovanojai kaip bučinį aitrų
Gyvenimo skonį... Ir širdį žmogaus - -*

Iš vaikystės prisiminimų

*Perkūno ovacijos,
Žaibų fotoblykstės,
Ir lietaus kaskados
Plauna seną rūmą –*

*O vandenys plūsta
Kaip pilki upokšniai
Pro molio pakrantę
Į upę, pavirtusią jūra –*

*Koks žemas dangus!
Tarsi lubos pūslėtos.
Užlopykit debesį! –
Šaukiu, lyg paklydėlė,*

*O už lietaus ūko,
ir už žaibų šokio
kažkur juokias Saulė
Raudona ir didelė...*

Švyturys

Jei tu sušvitai vien sau –
Dar nesi, dar nesi švyturys,
Esi tik žibinto blanki šviesa.

Kai meilei atversi duris,
Kai šviesi visiems – širdimi,
Kai neliks atrankos: mylimi,
Artimi, tolimi, svetimi –
Tada žemėj išties
Kaip brangakmenis švies
Tavo širdies švyturys---

Meilė

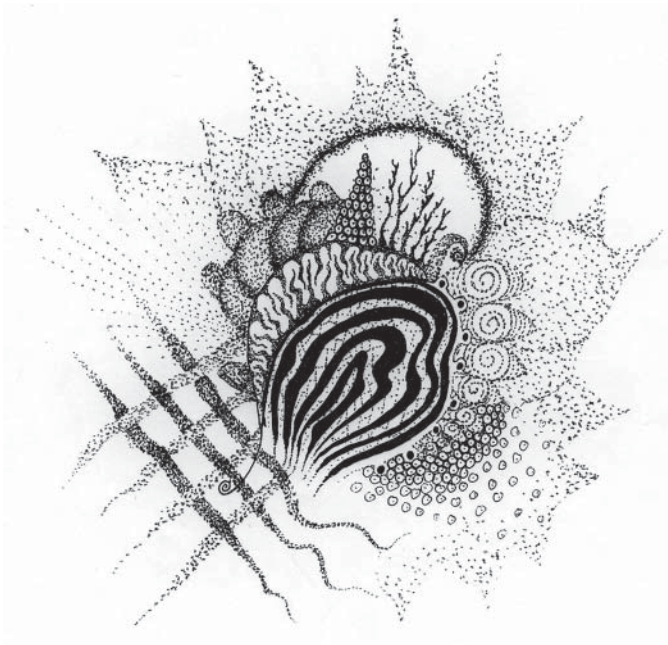
Šventą jos vardą
Staiga užklupusį
Šnabždam kaip maldą,
Kaip keiksmą lūpose –

Kur melsvos durys
Į žaibą šitą?
Kiek storų tomų
Jai prirašyta!

Ji ir nupiginta:
Nuoga ant stalo...
Sudužęs indas
Puotoj be galo –

Negi tik duženos?
Vyliai mirazų?
Vejiesi dusdamas
Kaip sapną gražų –

Meile pulsuoja
Toliai žvaigždėti.
– Žeme, alsuoki!
– Žmogau, mylėki!

Marija Stancikienė

Gimtinei

*Dar pabūsiu. Rasos dar negėriau,
dar ramunės žiede neskendau.
Sutilpau švento vardo skambėjime
ir gimtinės šviesoj ištirpau.*

*Dar ne laikas. Švelnus rudenėjimas
tik sukrovė turtus plaukuose.
Dar pabūsiu vilty ir tikėjime
su laukimo žvake delnuose.*

*Dar pabūsiu. Ne laikas nurimti
nors šešėlis į kelią atklys.
Sunokinsiu svajas dar, o mintys
lakštute tavo sodus lankys.*

*Dar pabūsiu. Ne laikas išeiti,
vėl išlauksiu kol sodai žydės,
Pasisėmsiu širdim baltų perlų
ir alsuosiu gaiva gegužės.*

Balto šerkšno beribį žydėjimą,
rožių tylą širdies plakime,
išėjimą, šviesos patylėjimą
skausmo vėjas įaudė posme.

Ir nutilo, tik balsas – tikėjimas
pasiliko keliauti laike.
Balto šerkšno beribis žydėjimas
įsiamžino sausio lape.

Tilo žodžiai prieš saulės tekėjimą,
šalo rožė, kraujavo sniege.
Kilo laisvė kančioj ir tikėjime
praradimo ir skausmo veide.

Baltas šerkšnas vis primena sausį,
rožės žiedas – išėjusius jus...
Ilgesys žvakių aukurą saugos,
ir trispalvė be vėjo linguos...

Klaida

Išsiskyrėm sudie nepasakę,
praeity tik beribė tyla,
smilksta laiko neužpūstos žvakės
ir verdiktas skaudus – NIEKADA.

Melo žingsniais per tiesą nuėjom,
mūsų laimė ir buvo klaida,
stipriau akmenį saulė mylėjo,
nes tik laikas teliko tiesa.

Ir kankintis nereikia – praeina,
lašėliu sūriu krinta rasa.
Visos klaidos įvertintos kaina,
dievo žodžiais jos skamba malda.

Miraže susitinka dar akys,
o didybė teisi kaip tada.
Dar rusena neužpūstos žvakės,
teka vaškas su mūsų klaida...

Kova

*Metu pirštinę laiko karaliui,
Šaltam priešui likimo valdos,
Kad už fronto, gyvenimo linijoj
Neužgestų viltis niekad.*

*Metu pirštinę laiko karaliui,
Gidui dėsnių, taisyklių, tvarkos,
Savo „kalvėj“ aš vadas, man galima
Skinti vaisių nuo priešo šakos.*

*Metu pirštinę nurengtam gėriui,
Paverstam gražių žodžių darna.
Kas sumintas, tas taps prisikėlęs,
Kas išguitas, tas grįš su tiesa.*

*Kai kiekvienas iš atpildo saujos
Pasiimsim savuosius grašius,
Skils širdis, išsipildymų taurėj,
Išskaitydama melo žodžius.*

*Ir teliks trupinėliai ir nuobiros
Tų svajonių ir siekių kilnių,
Jei gyvensiu tarp dėsnių ir nuorodų
Tai nebūsiu net tuo, kuo esu.*

Poezijai

*O mano eilės, mintys išganytos,
jaunos žaros pabudintos žydėt,
tik nenuvyskite, jei būsite išvytos
iš lyros žemės nuopolio ugnies.*

*Neparsiduokite už laikiną karūną,
už meilės žiedą, pamerktą mele.
Jūs – mano turtas, akys, mano kūnas,
jūs – man gyvybė dabarties laike.*

*O mano eilės, mano sielos žvakės,
benamių norų prieglauda šventa,
žydėkite tiesoj, kol mano akys
ramiai spindės žodžiu baltoj lankoj.*

Esu

*Brendu sumintos pabaigos pradžia,
veidai tie patys tik už kito stiklo,
kokia pradžia, jei surišta styga
senais akordais groja dainą kitą.*

*Ne tam esu, kad pasigaučiau bangą,
kad laiko žirklys trupintų mane,
esu medžiu, kad pamatuočiau dangų,
esu akivaru, apžėlusia ežia.*

*Esu rieškia perlinių ašarėlių,
saulutės šiltu spinduliu esu.
Būnu audra, jei vario kareivėlis
sudrumsčia gėlą mano vandenų.*

*Esu rasa ant šilto žemės veido,
laukiniu margu miško karveliu,
o naktyje, kai laumės miegą braido,
būnu ir išnykstu lengvu sapnu.*

Mamai

*Dienos bėga, o laiko šaukliai
atminty kelia ilgesio vėjus.
Rodos vakar dar buvom vaikai
lauko puokščių priskinti skubėjom.*

*Rodos vakar už katę barei,
kad per naktį lovelėje klostėm,
gražiom pasakom miegui guldei
savo rūpesčius meile užglosčius.*

*Tad neklauskime laiko – kodėl
metų kelias kasnakt vis trumpėja.
Mes užaugom, tik likom vaikais,
nes esi mums šventa laimės fejė.*

Toks gyvenimas

*Amžinybėn keliausim visi,
ši būtis mums laiku padalinta.
Net valdovai išeina nuogi,
tik kitaip gal vainikas supintas.*

*Tils akordai nuo šalčio sustingę,
suskambės paskutinė nata.
Savo „Alpėse“ esam skirtingi,
suvienodins tik žemė šventa.*

*Liks ženklai – kauburėliai nebylūs,
akmens kryžiai su skausmo data.
Žmonės gimsta išsaugot šią tylą,
o buvimas ištirpsta laike.*

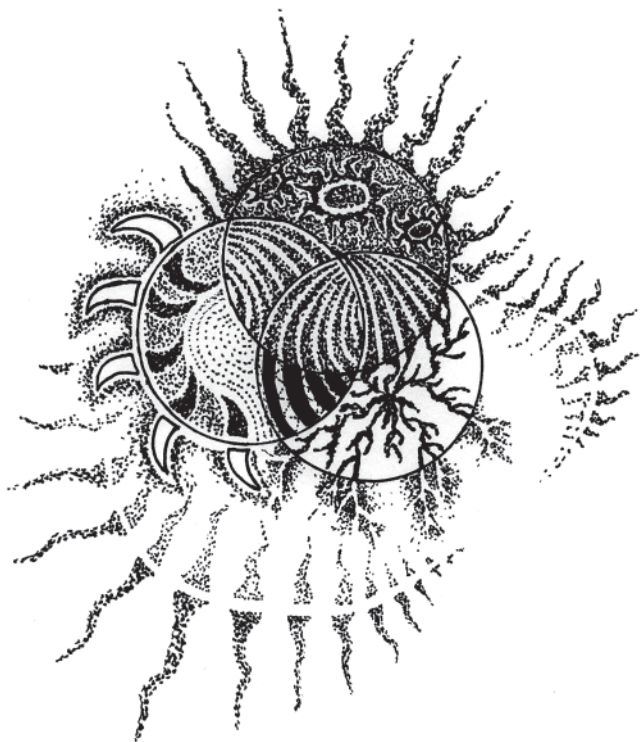
*Amžinybėn išeisim toli,
taip likimo ženklais sumatuota.
Mes prieš Viešpatį lygūs visi,
jis šviesa, jis tiesa, jis paguoda.*

*Vejuosi laiką – autorių likimo,
širdim į šviesą, veidu į kančias.
Lemtis man davė skrydį ir kritimą,
svajonių tolius, ašarų upes.*

*Likimą laikas datose surašė:
gimimai, mirtys, liūdesys, džiaugsmi,
kaip lengvą pienės pūką laikas nešė,
išmargintu gyvenimu, klaidžiais takais.*

*Nesutikau blogų žmonių kelionėj,
kiekvienas buvo pilnas savo spindulių,
jei ir nepašaukė vardu tikruoju,
tai bent praėjo tuo pačiu keliu.*

*Likimo autorius pirštu grūmoja,
pasimiršau, kad laikas nesugrįžta,
užtenka visko – medis dar lapoja,
po nužydėjimo ateis brandos jaunystė.*

Agnietė Steponavičiūtė

*Ruduo. Jau gelsta paskutinis klevo lapas
Ir ant laukų jau greit nukris pirma šarma.
Apsnigę medžiai lenksis ir sakys kasryt man labas,
Sunkios darbų dienos ateis vėl pabaiga.*

*Ir taip kas dieną suksis mano ratas,
Nuo saulėtų žiemos dienų apsunks galva.
Pro šlančius medžius prabėgs tik sapnas
Nudažantis naujas dienas blankia spalva.*

*Ateis pavasaris ir nuostabus jo kvapas
Tvyros ore tarsi marga kregždžių daina.
Mano gyvenimas, lyg nesibaigiantis paradas,
Žygiuos tolyn su vasaros įkaitinta svaja.*

Kelionė

*Galbūt neskubės, o gal ir nespės
Sudužti banga vėl į krantą.
Su saulės žara mane išlydės
Pakilti į skrydį dar kartą.*

*Už jūrų trijų, kalnų devynių,
Sugroti einu savo arfa,
gaudimas daugybės jos stygų stiprių
parskris čia ir vėl iki kranto.*

*Ten saulė mirgės ir auksu žibės,
ten vėjas dainuos mano vardą.
Labiau negu čia, ten nieks nemylės
tik gal dažniau kilstels kardą.*

*Sulaukę žinių nuo krantų tolimų,
tėvai vis dažniau veidą braukia.
Žmogų daro stipriu šiluma artimų
ir žinia, kad kažkas jo dar laukia.*

*Lygiai taip palydės ir širdis suvirpės,
bangos muš dar smarkiau į pakrantę,
pasitikęs saulėtekis veidą nušvies
patikėti, pakilti, gyventi...*

*Iš tų nuotraukų gelsvo šešėlio,
Ir iš šypsenos mano veide
Širdys mūsų svaja susilieja,
Ištirpydamos snaigę delne.*

*Iš datos ant neišsiųsto laiško,
Iš raudos mūs širdies plakime,
Iš geltono ištirpusio vaško
Atpažįsti mane ir save.*

*Daug svajonių – tikrų ir be melo
Mes iš nuotraukų galim sudėt,
Kad nei laimės, nei meilės be galo
Neišdrįstų bet kas pavydėt.*

Šekspyras – Meilė

*Gražiai pasakė kažkada Šekspyras,
šis žodis buvo ištartas švelnus ir tyras:
jei sukasi nuo meilės tau galva,
tai sukis tu greičiau su ja.*

*Šekspyro strofose suspindi lyra,
suspindi meilė ir jos grožis tyras.
Galinga meilė buvo jų svaja,
nes priešai – amžini, jie žemėje – šalia.*

*Laimingi nors akimirka, kaip vėjas
Jie buvo kai į aukštį rūmų rėmės,
nors laimingiausi buvo tik kape,
nes meilė liko jų rami ir amžina*

*Moralas toks Šekspyro posmų,
kad ne visi geri, kas galvą glosto,
mylėti reikia nors ir sukasi galva,
nes sienų begalinių šioj žemėje nėra.*

*Mintyse tik užgesusi žvakė,
įžiebta begalinės aistros.
Tokios gundančios, švelnios jo akys
išdavikės jausmų ir kančios.*

*Gegužės nesibaigiantys lietūs
sužavės jo balsu vakarais.
Kris jausmai į žavingą jo glėbį,
nepajus tik kiti tos ugnies.*

*Lyg dangus su žvaigždėm į jo petį
atsirems pasidavus širdis.
Ir kodėl taip klastingai jis metė
žaibo žvilgsnį į mano akis.*

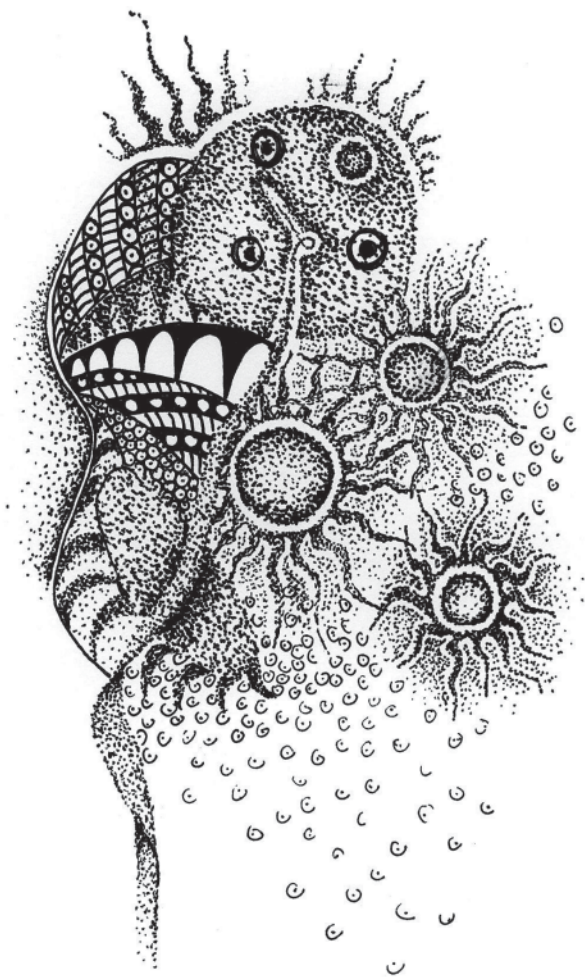
Balta diena... gal tai žiema,
gal nuotaika balta, balta,
gal snaigė, tirpstanti delne
spindės pavirtusi žvaigžde.

Balta daina riedės žeme,
gal tai pradžia, gal pabaiga.
Kaip žodis skęstantis laike
sustings sušalusiam lede.

Balta svaja... tiktai svaja...
gal tai tik šypsena mana,
baltoj dienoj gal tai žiema
su nuotaika visai balta.

Karaliaus puota

Ir aš mačiau, ir aš buvau, ir aš dalyvavau...
...kada karalius iš medžioklės su grobiu sugrižo, aš mačiau!
...kad bus puota tada, kada kvapus skaniuosius aš užuodžiau...
Skatiko gatvėje paprašę elgetos, ir tie net vaišių gavo!
- - -Tai aš daviau!
Tada visi lengvai puotavom, ir vyną gerąjį ragavom,
Visi laimingi buvo, nors niekas nedėkojo...
Tik valgėm, gėrėm ir apie saldumynus rojaus
- - -Mes svajojom!
Tik, kad karalius – aš esu, to niekas nežinojo...
...
Kai nuskurdau ir elgeta skatiko prašanti tapau...
Nebepažino jie manęs!
Tada ir nususuko fortūna užlauždama rankas...
Išvertę mano baltas, paskutines kišenes,
Jie šaukia: duokit man! Dar man!
- - - Tiktai ne dėl manęs...

Marytė Sudžienė

*Eilėraščiū save kažkodėl
Aš vadinu,
Nebylus sielos šauksme,
Ašara mana,
Tyliai riedanti skruostu,
Niekam nematant
ir giliai širdyje paslėpta.
Jei tyliai ji kartais
Nuslydusi žemėn sudūžta:
Netikėtai savy išgirstu
Ją pavirtus
Trumpu posmeliu...*

*Rudenėjantis dangus
Pravirko lietumi
Pagirdė žemę
Ir medžius pagirdė...
Ašarom dangaus
Džiaugiasi aš lyg vaikas –
Ištiesus delnus
Leidau juos prilyti,
Pajausti vėsq gaiviai
Rankomis norėjau,
O širdimi rudens
Spalvom džiaugiasi.*

*Nuogo medžio
Šakoj
Po šerkšno apklotu
Baltu
Trapi gyvybė
Supas
Sušalusiuos žiemos
Delnuos
Ramybe ji maitinas
Ir kantriai laukia
Spindulėlio saulės
Šilto
Įkvėpti gamtai
Gyvasties,
Kad baltais žiedais atgimtų
Ir žalia tyla
Gyvenimui prabustų
Kovą...*

*Klampiom metaforom
Jausmus savus
Dažnokai apibūdinam
Ir vaikštom
Takais kasdienybės,
Ir biriais pusnynais
Braidom
Vis rankiojam
Nuodėmes svetimas
Ir dedam ant savo
Pečių
Lyg savojo kryžiaus naštos
Būtų per maža...
Įkalinę šilumą sielų
Širdis įšalu paverčiam,
Sušildyti jų niekuo
Mes neleidžiam
Net saulės spindulys
Prasiskverbti į mus
Nepajėgia –
Taip kantriai rankiojam
Nuodėmes svetimas...*

*Remiasi medžiai
Viršūnėm į dangų
Didingi ir tiesūs
Sielai žmogaus
Ramybę suteikia jie
Silpno vėjelio užtenka,
Kad švelnų ošimą
Viršūnėse išgirstum,
O kamienuos,
Tarsi Čiurlionio paveiksle,
Vos matoma
Žmogaus ranka
Stygas suderintas
Paliečia
Ir muziką skambant
Vėjo akorduos
Gyvai išgirsti...*

Ieškojau grožio
Baltoje naktį vasario.
Liūdnas mintis
Ir neviltį
Palikusi už durų
Išėjau į naktį,
Kur grožis dieviškas
Ir šitokia ramybė
Mums žemėn atsiūsta...
– Žiemos balta simfonija
Ir sniegas girgždantis
Po kojom,
Rankomis palietusi
Šerkšnotą medžio šaką
Širdimi girdžiu
Šaltos tylos garsus
Regiu baltumą akimis,
Ir šitoje ramybėje
Tarsi ištirpusi
Aš pavasarį
Girdžiu pareinant...

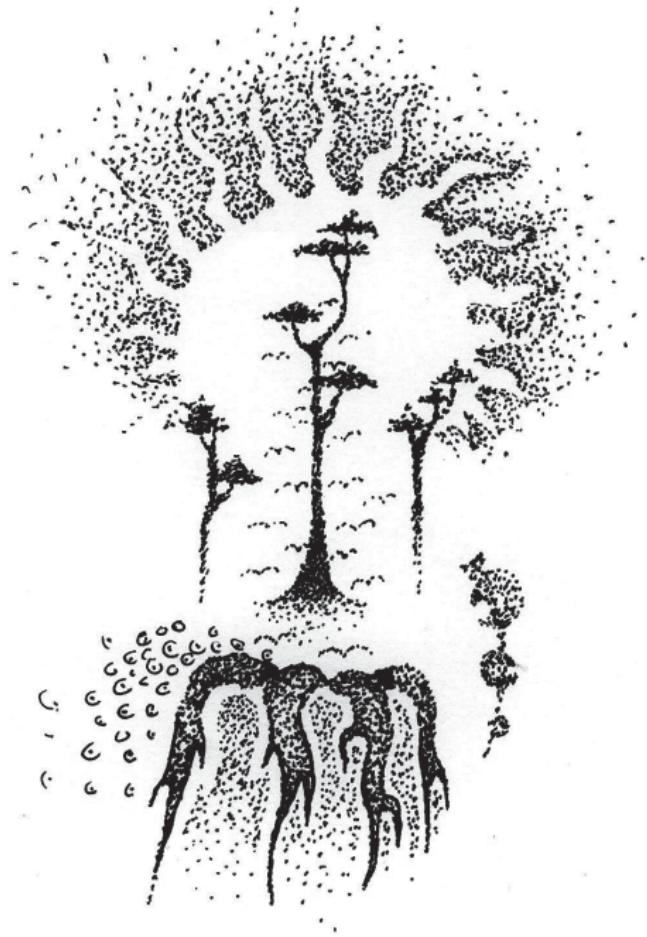
Žvaigždele vakarine,
Šventojų naktį įsižiebusi
Dangaus skliautuos
Tu nušvieteit kelius
Žmonėms į laimę,
Į džiaugsmą tikrą
Ir nuoširdų,
Į didelį Tikėjimą
Ir Viltį...

O man tiktai takelį
Į save nušviesk
– Atrasti noriu jį...
Pažinti žmogų ir
Nesmerkti jo,
Atleist visiems už viską
Išmokti noriu...
Ir nuoskaudų
Skausmo nejausti...

Nušviesk man tą taką,
Į save,
Kad pažvelgt iš šalies sugebėčiau.
Mano lūpomis
Ištartą žodį sušildyk,
Kalėdų žvaigždele,
Tebūna jis tikras
Tebūna jis gyvas ir šildantis...

*Pakeliu akis į tylą
Ten virš medžių
Ir manęs
Dangus taip vaiskiai
Žydras
Ir gervės klyksmas
Šitoje tyloj
Virš gelsvo lauko
Sklando ilgesingas.
O vasara
Ranka žieduota
Rudenėliui moja
Ir paukštį liūdną
Kelionėn tolimon išlydi.
Reginiu šituo
Žaviuosi aš lyg vaikas
O mintimis nuaudžiu tylą,
Su rudenio kvapais...*

*Nakties juodam glėby
Nurimęs vėjas
Savo Dievui
Tyliai meldės
Žemėn krentantį lapą
Nakties ir vėjo maldoje
Aš išgirdau
Ir laimę pajutau didžiulę
Kad gelstantį laiką
Krentantį lapais
Paliečiau savo
Delnais
Ir savo širdim...*

Agnė Šveistytė

Jūrai...

*Ji gali būt švelni,
Tačiau dažniausiai
ji rūsti...
Ji gali būt labai gera,
deja, dažniausia būna
ji pikta...
Lyg skaudanti mėlynė
jos spalva
Įdomu, kodėl ji mėlyna,
o ne balta?
Kodėl ji didelė ir neaprepiama?
Kodėl ji mums šalta,
Lyg atšiauri dama...
Kodėl ji tyli,
lyg slėpdama
Kažką?
Ir dar: kodėl tiek daug
„Kodėl“,
nors ji viena?...
Tai Jūra...
Atšiauri dama.*

Žvaigždėlė

*Svajojame kiekvienas
pamatyti krentančią žvaigždėlę.
Ir krentant jai – nuostabų norą sugalvot...
Bet jos nėra, nėra manos žvaigždėlės.
Ir kurgi ji?
Šviesi svajonė sutemų...*

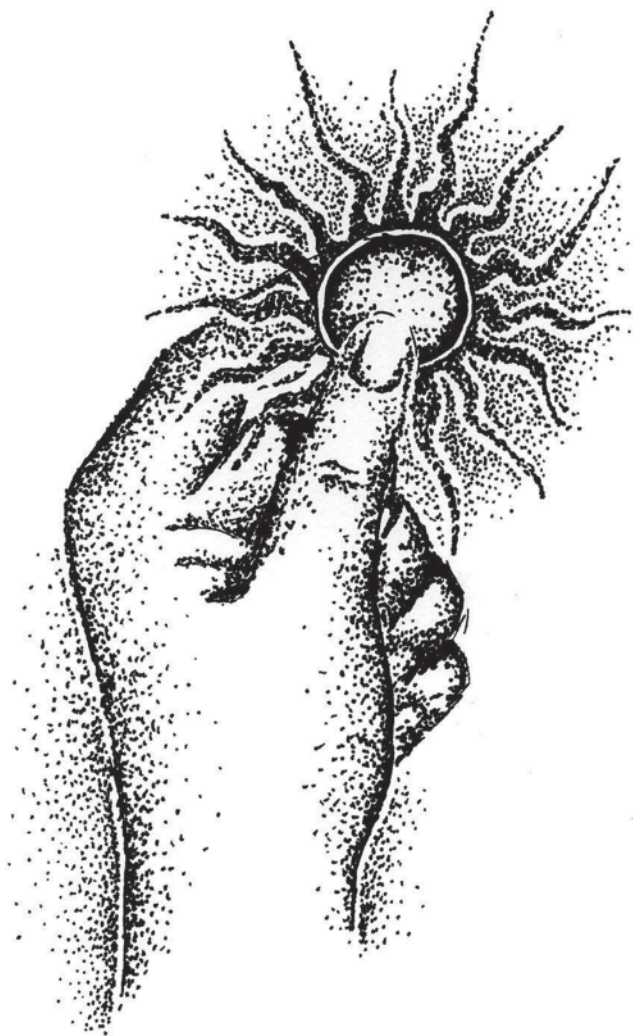
*Aš tiek daug noriu
tos žvaigždėlės paprašyti,
Aš tiek daug noriu jai
svajonių pasakyt...
Bet jos nėra, nėra manos žvaigždėlės,
Ir kurgi tu?
Mažoji fėja sutemų...*

Kryžkelė

*Ir kuriuo gi keliu man pasukti?
Šiam pasauly aš daug jų žinau...
Su kokiais žmonėmis susitikti,
O kuriuos, tiktai šiaip pažinot?*

*Jei pasuksiu ne ten, kur turėčiau,
Tai paklysiu tarp blogio skaudaus...
Jei teisinga kryptim aš keliausiu,
Gal sėkmė aplankys pagaliau?*

*Na, o žmonės (mes – keistos būtybės),
Nepažįsta manęs jie visai...
Tad kuriuos man draugais pavadinti,
O kuriuos pakeleiviais tiktai?*

Stasė Valužienė

Gimtinėje

*Tame lauke,
Virš gimto namo pamatų,
Saulutėj vyturys sušyla.
Ant medžio vienišo šakų
Gegutė vėl suplėšo tylą...*

*Tame lauke,
Randus paslėpdamas giliai,
Augina laikas vėl žoles.
Paglosto saulės spinduliai
Ten už mane visas gėles...*

Vakaro paveikslėlis

*Vakariniai gaisrai
Padangėn remiasi,
Leidžiasi saulė
Į violetinį debesį.*

*Dieniniai paukščiai
Nakvynėn renkasi,
Pavargusios širdys
Poilsio šaukiasi.*

*Kilimu raudonu
Saulė išeina,
Pro aušros vartus
Ne visiems pareina...*

Ryto akys

*Prie didelio kelio, virš mažo miestelio,
Jau budinas rytas, dangaus užsakytas.
Saulėtekio vaizdas lyg kalvėje žaizdras.
Pasveikina saulė miestelio pasaulį.*

*Čia rasos sužimba, čia dūmai pakvimpa,
Gatvelės atgyja, balsai nuvilnija.
Dar miega mažieji, dar ilsis senieji,
O skubančių aidas šaligatviais sklaidos.*

*Čia – siauros gatvelės, čia – žemos tvorelės,
Bet veržiasi srautas, svajonėm pakrautas.
Čia – bokštas bažnyčios, čia – žvakės grabnyčios,
Čia – širdys nutyla, čia – vėliavos kyla.*

*Prie didelio kelio, virš mažo miestelio,
Jau budinas rytas, dangaus užsakytas.
Čia – ženklai praeities, čia – planai ateities.
Tenedrums nieks ramios panoramos žalios!*

Sekmadienis

*Sekmadienio vidurdienį
Nukarpė saulė šešėlius.
Langų stiklai ką tik sugėrė
Bažnyčios varpinės aidus.*

*Užmigo kūdikis lopšy,
Nuslinko debesis dangum.
Šios valandos gili ramybė
Maldingai kalba su žmogum.*

*Akimirkai suklūsta žemė,
Tik veržiasi aukštyn mintis.
Ištarti maldą, rodos, gali
Visų žmonių gyva širdis.*

Sodininko pėdomis

*Kiek čia sveikatos gaivalingos,
Kiek išsipildžiusios prasmės!
Nors čia pavasariais jau niekas
Tu obelų nebegenės...*

*Tas sodininko buvęs džiaugsmas
Dar sėklai obuolius augins,
Bet sėklos, nesuradę žemės,
Su obuoliais sniege pradings.*

*Nors žemė gimdo ir augina,
Bet sodas keičiasi mišku.
Ir be sulaužymo skausmingo
Vaikai jau tampa kuo kitu...*

Žiemos šydas

*Jau sniego dribsniai leidžiasi ant sodo,
Ir obelys tarsi naujai pražydo.
Nors šaltis savo kietą būdą rodo,
Tai – ne mirti, tai – tik laukimas ryto!*

*Jau tyliai žemę sniegas apkabina,
Šaltų jo rankų nesušildys niekas.
Tik laikinumo nuojauta ramina,
Tai – ne mirtis, tai – tiktai baltas sniegas!*

*Ir nusiris tos pūgos tarsi frontas,
Vėl žemė nusipraus lietum skaidriu.
O po žiemos žaliuos vėl horizontas,
Ir baigsis tas išbandymas šalčiu!*

Auštant

*Kai sunkios mintys, lyg patvinus upė
Vėl pamatus namų ardys,
Toks nesulaikomas, gerklingas,
Ims drąsinti visus gaidys!*

*Ir viską, kas taip sunkiai slėgė,
Tamsa, ledai ir neviltis,
Tasai naminis mūsų aitvaras
Riksmu karingu išsklaidys!*

*Pačioj giliausioje naktį, kiek pamenu,
Jis pranašavo, kad prašvis,
Ištirps ledai, sušils pakrantės,
Ir neuždusim lyg žuvis.*

Medžio ruduo

*Liūdi medis,
Apsiausto skiautelės gelsvos
Nesulaikomai nupuolė.*

*Skundžias medis,
Kad netramdo niekas niekad
Nežaboto vėjo šuolių.*

*Tiki medis,
Kad kantriems kartoja laikas –
Saulė vėl sugrįš iš tolių...*

Ilgesio vejamas

*Pasiverčia ilgesys į girios gausmą,
Į kvėpavimą laisvą laukų
Ir, mazgelin įrišęs tą jausmą,
Iš miesto į kaimą einu.*

*Bet vėl horizonte miražo
Ieško akys, matyto daug kartų,
Ir kontūrus bokštų vėl rašo
Ilgesys ant mano vartų.*

Turinys

Lina Ambarcumian

Žemaičių gatvės beržai
Mano gyvenimas
Užgavėnės
Ryto melodija
Pagėgiams
Nuo Pagėgių
Užverčiu galvą
Man pavasaris atsiuntė žinių
Aš gimiau, kada vyšnios

Airidas Bladaitis

Aš pats sau laikas, pats savy erdvė
Kai nebelieka paslapčių
Patikėki man savo gitarą
Ar
Pavasaris...jo skaičius – 29-as
Šiąnakt vidurnaktį, laukiu aš svečių

Gediminas Kačiulis

Vėl per visąnakt klausiaus iš tolo
Ne sniegas tai, ar šerkšnas apledėjęs
Neskinkit jonvabalių
Laiškas niekam
Garuoja vangiai tarsi pasmerkta
Bijau sekmadienių
Bijau apakti
Aš per ilgai tūnojau užsimerkęs
Išsivadavimas tyla arba Išvyka
Amžina atmintis
Etiudas

Eglė Kačiulytė

Ji visada yra šalis
Rumba
Vėl dešimt minučių
Žadėjau sau, kad skrisiu aukščiau už visus

Ne man
MENO.....pauzė
Kažkam
Šviesu
Iš 2003 metų kovo „MUMUARŲ“

Sigutė Kulikauskienė

Sustingusia tyla
Tu man – pavasaris pražydęs žiemos gruody
Vilkei
Pamokslavimas
Rugsėjo septintoji
Atsisveikinimas
Palinkėjimas

Veronika Mockienė

Vaidmenys
Mano dienos
Viltis
Mano rūpestėliai
Gyvenimo upė
Kelias
Laiptai
Duonos skonis
Žodžiai
Duonos skonis

Salomėja Ozgirdaitė

Lyja, lyja nuobodžiai, įkyriai
Ant mano lango perlų vėriniai
Gal pasirodys Tau
Ryto rasos, nuostabios viliokės
Pabūk
Šlapi bejėgiai žemėj guli lapai
Ant blakstienų ašarų lašai
Ruduo, ruduo
Kas tuos vėjus besugaudys

Bronė Savickienė

Atsinešam dainą

Ačiū Tau, Kūrėjau
Mano
Natų paradas
Dienai pasibaigus
Tu man dovanojai
Iš vaikystės prisiminimų
Švyturys.....
Meilė

Marija Stancikienė

Gimtinei
Balto šerkšno beribį žydėjimą
Klaida.....
Kova
Poezijai.....
Esu.....
Mamai.....
Toks gyvenimas.....
Vejuosi laiką – autorių likimo.....

Agnienė Steponavičiūtė

Ruduo. Jau gelsta paskutinis klevo lapas
Kelionė.....
Iš tų nuotraukų gelsvo šešėlio
Šekspyras – Meilė.....
Mintyse tik užgesusi žvakė
Balta diena...gal tai žiema.....
Karaliaus puota

Marytė Sūdžienė

Eilėraščiu save kažkodėl
Rudenėjantis dangus
Nuogo medžio
Klampiom metaforom
Remiasi medžiai
Ieškojau grožio
Žvaigždele vakarine,
Pakeliu akis į tylą.....
Nakties juodam glėby.....

Agnė Šveistytė

Ji gali būt švelni.....
Žvaigždelė.....
Kryžkelė.....
Stasė Valužienė
Gimtinėje.....
Vakaro paveikslėlis.....
Ryto akys
Sekmadienis
Sodininko pėdomis.....
Žiemos šydas
Auštant.....
Medžio ruduo